

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 219/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť S., V., zastúpeného advokátom JUDr. F. Ch., K., ktorou namietalo porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Správy finančnej kontroly K. č. k. 3/535/2002/163 z 22. septembra 2004, postupom a rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. k. MF/013614/2004-911 z 23. novembra 2004, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 97/2005-35 z 23. mája 2007 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 75/2007 zo 16. septembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2009 doručená sťažnosť S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietalo porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Správy finančnej kontroly K. (ďalej len „správa finančnej kontroly“) č. k. 3/535/2002/163 z 22. septembra 2004 (ďalej len „rozhodnutie správy finančnej kontroly“), postupom a rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) č. k. MF/013614/2004-911 z 23. novembra 2004 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva financií“), postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 97/2005-35 z 23. mája 2007 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 75/2007 zo 16. septembra 2008 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ na odôvodnenie sťažnosti doslovne uviedol:

„Podanie návrhu na povolenie obnovy konania zo dňa 20. 8. 2004. Príloha č. 1...

Správa finančnej kontroly K. – rozhodnutie zo dňa 22. 9. 2004 č. 3/535/2002/163. Príloha č. 2...

Proti predchádzajúcemu rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie Správe finančnej kontrole K. 14. 10. 2004 s petitom tam uvedeným. Príloha č. 3...

Odvolávací orgán MF Slovenskej republiky svojím rozhodnutím zo dňa 23. 11. 2004 č. MF/013614/2004/911 zamietol odvolanie obnovy konania č. 3/535/2002/163 zo dňa 22. 9. 2004, ktoré zamietla obnovu konania a nepovoľuje. Príloha č. 4...

Následne sťažovateľ podal žalobu proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu na Najvyšší súd SR zo dňa 26. 12. 2004, čo bolo v rámci príslušnosti postúpené na KS v Bratislave, ktorý svojím rozhodnutím sp. zn. 2 S 97/2005-35 zamietol. Príloha č. 5 a 6...

Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie dňa 3. 07. 2007 s petitom zrušenia rozhodnutia I. st. správneho súdu a vec vrátenia na ďalšie konanie a zároveň s návrhom aby odvolávací súd zrušil rozhodnutie MF Slovenskej republiky č. 013614/2004/911 zo dňa 23. 11. 2004 s alternatívou aby vo veci rozhodol sám. Príloha č. 7...

Rozsudok NS Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 75/2007, ktorý došiel Krajskému súdu Bratislava 24. 10. 2008 bol rozsudkom Krajského súdu Bratislava dňa 23. 05. 2007 č. konania 2 S 97/2005/35 potvrdený. Príloha č. 8...

Do pozornosti Ústavnému súdu dáva sťažovateľ podnet na preskúmanie rozhodnutia správy finančnej kontroly K... č. 3/535/2002/163 zo dňa 16. 09. 2002 s akcentom na článok 9. Príloha č. 9...

Stručné zhrnutie základných a ľudských práv, ktoré boli porušené.

Súd pozná právo (iura novit curia a je majstrom práva the court is master of law) má sa na mysli súd všeobecný. Sťažovateľ tým mieri na to, či je daná právomoc Ústavného súdu (PL. ÚS 1/2001 a I. ÚS 13/2000) a domnieva sa, že je nevyhnutnosť nástupu subsidiárnej právomoci Ústavného súdu SR proti úkonom všeobecných súdov ktoré s prepáčením a úctou k nim pokladá za nesprávne a nezákonné (per nefas a per peram).

Váženy Ústavný súd je nadbytočné aby sťažovateľ odpisoval ako právnická osoba porušenie svojich základných práv a slobôd zakotvených v článku 2 ods. 2 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv v spojení s medzinárodnými právnymi dokumentmi, preto sťažovateľ považuje účelnejšie a hospodárnejšie, aby sa ÚS zo skutkovým stavom oboznámil bez ďalších duplicitných komentárov v tejto sťažnosti, vzhľadne ÚS to čo sťažovateľ pokladá za porušenie Ústavy SR, ktoré sa zakladá na 2 rovinách.

Prvou je rovina neznalosti zákona o rozpočtových pravidlách, ktorú porušila správa finančnej kontroly KE (vid'. Príloha č. 9) a následne celá v kontexte, pretože sťažovateľ alfou a omegou len a len pomohol sociálnemu a pedagogickému aspektu vrátane rozpočtu SR svojej organizácii s hlbokým sociálnym cítením pre rozvíjajúcu sa generáciu.

Druhou rovinou je, že sťažovateľ bol zastrašovaný a opätovne prosím s prepáčením neschopnosťou úradníkov, ktorý neovládajú zásady etiky a práva. Ved' iba štátnemu rozpočtu svojim konaním pomohol preto sa začal brániť, aby na tejto druhej rovine trestno právnej, v ktorej mu štátne súdne orgány nevyhoveli. Všetko je uvedené v prílohách sťažovateľa...

ÚS SR po podrobnom oboznámení sa s obsahom tejto sťažnosti, po zabezpečení si kompletného originálneho a žurnalizovaného spisu iste vzhľadne (vrátane súvisiacich uvedených konaní), že porušovatelia základného práva sťažovateľa ako (právnickej osoby) poznačenej v tejto sťažnosti interpretovali a aplikovali zákony spôsobom, že účinky takej interpretácie a aplikácie nie sú zlučiteľné s Ústavou SR alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pretože ako už bolo

naznačené je vylúčená právomoc všeobecných sudov na strane jednej a účinky tejto právomoci (v tomto prípade) všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné zo súvisiacimi ústavno právnymi princípmi alebo úpravou príslušnej medzinárodnej zmluvy. Je to výlučne v právomoci ústavného súdu posúdiť rozhodnutia, ktoré sú súčasťou tejto ústavnej sťažnosti najme v prílohe č. 2, 4, 6, 8.

Podľa názoru sťažovateľa, porušovateľa jeho základného práva garantovaného ústavou SR im concreto článkom 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovorom o ochrane ľudských práv svojim konaním a vydanými rozhodnutiami vytvorili explicitnú kontradikciu a nezlučiteľnosť s označenými vnútroštátnymi a medzinárodno-právnymi normami.

Podľa názoru sťažovateľa všetky napadnuté rozhodnutia, ktoré sú súčasťou tejto sťažnosti sú nezákonné a nesprávne a tým sú proti ústavné. Zaoberajú sa rozborom vo svojich odôvodneniach čiastkových a nepodstatných skutkových okolností v náväznosti na to, žiaľ obsahujú nesprávne právne posúdenia veci, ako keby sa odchyľili od veci samej, ako keby nevedeli pochopiť v akej ťažkej situácii sa nachádzalo školstvo ako také, či už to v dôsledku chyby voľnej diškrécie alebo či to robili zjavne. V domnienke sťažovateľa extrémne nelogicky so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti.

Aké to môže byť porušenie rozpočtových pravidiel, keď sťažovateľ v rozpočtovom období splnil podmienku účelovej a časovej viazanosti finančných prostriedkov nad rámec štátnych dotácií, predsa sa musí starať o svojich žiakov po všetkých stránkach...

Je na mieste podrobiť kontrole všetky napadnuté rozhodnutia subjektov ÚS SR čo sa už nedá urobiť v systéme všeobecného súdnictva. Vychádzajúc s uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že je tu spojenie medzi rozhodnutiami a odôvodneniami správnych aj súdnych orgánov a namietaním porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na súdnu a inú právnu ochranu v spojení čl. 6 ods. 2 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. “

3. Návrh na rozhodnutie vo veci samej (petit sťažnosti) sťažovateľ formuloval takto:

„Na základe opísaného skutkového a právneho stavu veci sťažovateľ v súlade s § 20 ods. 3 Z. z. o ÚS formuluje návrh na rozhodnutie o veci samej, ktorá je podaná v ústavno zákonnej dvojmesačnej lehote a ktorá spĺňa formálne a obsahové náležitosti ústavnej

sťažnosti tak, že postupom, prejednáváním a rozhodnutiami napadnutých subjektov označených v úvode sťažnosti

BOLO PORUŠENÉ SŤAŽOVATELOVO ZÁKLADNÉ PRÁVO

1. Na spravodlivé súdne a iné konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd;

2. Na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojení čl. 2 ods. 2 ÚS SR;

3. Sťažovateľ sa domáha aj adekvátneho finančného zadosťučinenia podľa čl. 46 ods. 3 ÚS SR vo výške 50 000,- Euro, ktoré budú použité na výchovu a vzdelávanie v školskej organizácii.

4. Právny zástupca JUDr. Mgr. F. Ch. si uplatňuje trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR vo výške 330 Euro, ktoré v blízkej dobe vyšpecifikuje, pokiaľ ho ústavný súd nevyzve na túto špecifikáciu na verejnom zasadnutí a pojednávaní, o ktoré a priori sťažovateľ žiada.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažnosť je z hľadiska formulácie jej odôvodnenia, ako aj formulácie návrhu na rozhodnutie vo veci samej na hranici minimálnych kritérií. Odôvodnenie sťažnosti založené na tvrdení sťažovateľa, ktorý *„... považuje za účelnejšie a hospodárnejšie, aby sa ÚS zo skutkovým stavom oboznámil bez ďalších duplicitných komentárov v tejto sťažnosti“*, je z pohľadu ústavného súdu neakceptovateľné, pretože je povinnosťou sťažovateľa zastúpeného advokátom, aby sám odôvodnil namietané zásahy do svojich práv alebo slobôd. Taktiež formulácia petitu sťažnosti nezodpovedá čl. 127 ods. 2 ústavy, keď sa sťažovateľ v merite veci domáha len vyslovenia porušenia svojich práv bez toho, aby súčasne žiadal, aby ústavný súd zrušil ním napádané rozhodnutia správnych orgánov (správa finančnej kontroly, ministerstvo financií) a súdov (krajský súd, najvyšší súd). Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia nie je v rozpore s § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde odôvodnený vôbec (tvrdenie, že tieto prostriedky budú použité na *„výchovu a vzdelávanie v školskej organizácii“* ústavný súd nepovažuje za odôvodnenie takéhoto návrhu). Z tohto pohľadu

teda sťažnosť nemá náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, čo je síce odstrániteľný nedostatok sťažnosti, avšak ústavný súd v záujme procesnej hospodárnosti z ďalej uvedených dôvodov sťažovateľa na odstránenie nedostatkov nevyzýval.

7. Primárnou podmienkou na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie a jej následné meritórne prerokovanie a rozhodnutie je existencia právomoci ústavného súdu o nej rozhodnúť. Ako totiž vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu v prípade namietaného porušenia základných práv a slobôd (ľudských práv a základných slobôd) je iba subsidiárna, t. j. ústavný súd poskytuje ochranu len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd (vrátane práva na súdnu a inú právnu ochranu) nerozhoduje iný súd. Iným súdom je pritom všeobecný súd, ktorý v rámci svojej ústavou a zákonom zverenej právomoci môže poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred namietaným porušením jeho práv a slobôd. Ak takýto súd existuje, jeho právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ktorý z tohto dôvodu nemôže sťažnosť prijať na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť (mutatis mutandis II. ÚS 130/02, III. ÚS 152/03).

8. Právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie správy finančnej kontroly a rozhodnutie ministerstva financií mal krajský súd v konaní začatom na podklade žaloby sťažovateľa, ktorou sa domáhal ich preskúmania podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Preto ústavný súd v zmysle princípu subsidiarity nemá právomoc preskúmať tieto rozhodnutia správnych orgánov v konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd ich postupom a rozhodnutím.

Právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa proti rozhodnutiu správneho orgánu zamietnutá, mal v rámci riadneho inštančného postupu najvyšší súd v odvolacom konaní iniciovanom sťažovateľom. Aj v tomto smere je teda vylúčená právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd preto z dôvodu nedostatku právomoci odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu správy finančnej kontroly, postupu a rozhodnutiu ministerstva financií a proti postupu a rozsudku krajského súdu.

9. V právomoci ústavného súdu tak ostalo výlučne posúdenie, či postupom a rozsudkom najvyššieho súdu mohlo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľa, čo by odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie a jej následné meritórne prerokovanie a rozhodnutie.

10. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (vrátane najvyššieho súdu), ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre každý z nich s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95). Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, nie však zákonnosti. Naopak, všeobecné súdy sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ako už opakovane ústavný súd uviedol (napr. II. ÚS 13/01), ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

11. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstatnom uviedol:

«Rozhodnutím č. MF/013614/2004-911 zo dňa 23. 11. 2004 žalovaný správny orgán zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Správy finančnej kontroly K. č. 3/535/2002/163 zo dňa 22. 09. 2004, ktorým bol návrh žalobcu na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. b) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zamietnutý a obnova konania nebola povolená.

Svoje rozhodnutie o nepovolení obnovy konania žalovaný odôvodnil tým, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí riešil výhradne nezákonné použitie prostriedkov Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky účastníkom konania, t. j. právnickou osobou – vid' § 21 ods. 2 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 303/1995 Z. z.“). Za prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky vo forme príspevku je podľa žalovaného výhradne zodpovedný účastník konania, tzn. žalovaný a nie fyzická osoba – jej riaditeľ...

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu zo dňa 18. 01. 2005, ktorá bola po svojom doručení na Najvyšší súd Slovenskej republiky odstúpená na Krajský súd v Bratislave ako súd vecne príslušný.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a po prejednaní dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O. s. p., pretože rozhodnutie a postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Predovšetkým sa stotožnil s názorom žalovaného, že neposudzoval trestnú zodpovednosť bývalého riaditeľa žalobcu, pretože predmetom rozhodnutia bolo dodržiavanie rozpočtovej disciplíny žalobcu ako príspevkovej organizácie vo vzťahu k štátnemu rozpočtu. Aj v prípade, že by trestné stíhanie nebolo odložené z dôvodu premlčania, správny orgán nemohol určiť za účastníka konania a zodpovedného bývalého riaditeľa žalobcu, nakoľko takýto postup by bol v rozpore s hmotnoprávnou normou, na základe ktorej rozhodoval. K veci krajský súd ešte poznamenal, že rozhodnutím vyšetrovateľa, na ktoré žalobca poukazuje, nebolo rozhodnuté o tom, že bol spáchaný trestný čin, ani to, kto ho spáchal, takže takéto rozhodnutie nemohlo mať podstatný vplyv na návrh na obnovu napadnutého rozhodnutia.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 16. 02. 2004 proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca po tom, čo podrobne citoval niektoré pasáže z odôvodnenia krajského súdu, vyjadril nesúhlas s jeho záverom, že z hľadiska výsledkov následnej finančnej kontroly posudzovanie trestnej zodpovednosti riaditeľa žalobcu ako predbežnej otázky pred vydaním rozhodnutia v správnom konaní neprichádzalo vôbec do úvahy, pretože to nepatrí do kompetencie správneho orgánu.

Žalobca sa tiež nestotožňuje ani s ďalšou úvahou krajského súdu, a to že pokiaľ by aj trestné stíhanie nebolo odložené z dôvodu premlčania, nemohol by správny orgán určiť za účastníka konania a zodpovedného bývalého riaditeľa žalobcu, nakoľko takýto postup by bol v rozpore s hmotnoprávnou normou, na základe ktorej rozhodoval.

Žalobca ďalej vo svojom odvolaní namietal argumentáciu krajského súdu, že žalobca si mohol uplatniť nárok na vrátenie neoprávnene použitých prostriedkov spolu s penále od bývalého riaditeľa žalobcu Ing. P., nakoľko uplatnenie náhrady škody v občianskoprávnom, poprípade v trestnoprávnom konaní je neuplatniteľné vzhľadom na zreteľnú absenciu účinných právnych prostriedkov.

Rovnako žalobca sa vo svojom odvolaní venoval teoretickému objasneniu ust. § 158 Trestného poriadku bližšie rozvedených pod písm. a) až f) so záverom, že vyšetrovateľ OR PZ ÚJ a KP M. vo svojom uznesení jednoznačne dospel k zisteniu, že Ing. M. P. svojím konaním jednoznačne naplnil skutkovú podstatu trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a 3 Trestného zákona a nič podľa žalobcu nemení na tejto trestnej činnosti, že trestné stíhanie bolo v zmysle § 159 ods. 2 trestného poriadku odložené...

Žalobca popri vyslovení požiadavky, aby sa odvolací súd oboznámil dôkladne s kompletným a zažurnalizovaným administratívnym a súdnym spisom (konkrétne listiny vymenované v odvolaní pod č. 1 až 11), požadoval zrušenie rozsudku krajského súdu a vec vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne žalobca navrhuje zrušiť napadnuté správne rozhodnutie žalovaného alebo alter. požaduje, aby súd vo veci rozhodol sám...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd... dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom, a preto v medziach odvolacích dôvodov a argumentov postupom podľa § 219 O. s. p. rozsudok krajského súdu potvrdil...

Najvyšší súd po dôkladnom sa oboznámení so spisom konštatuje, že podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného v správnom konaní, je vyriešenie otázky, či žalobcovi po predložení uznesenia OR PZ ÚJ a KP M. ČVS: ORP-598/OEK-MI-2004 zo dňa 12. 07. 2004 vznikol nárok na obnovu správneho konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. b) Správneho poriadku, ktorá je základom pre celé toto konanie.

Z ust. § 62 ods. 1 písm. b) Správneho poriadku, na ktoré sa žalobca ako na hlavný dôvod obnovy konania odvoláva, vyplýva, že konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania okrem iného obnoví, ak rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Podľa mienky žalobcu predbežnou otázkou, ktorou sa mal žalovaný ako aj pred ním prvostupňový správny orgán počas svojej kontrolnej činnosti zaoberať, mala byť predbežná otázka, ktorú OR PZ ÚJ a KP M. vo svojom uznesení riešil, tzn. či činnosť Ing. M. P. vo funkcii riaditeľa žalobcu naplnila skutkové znaky v rozhodnutí naznačeného trestného činu alebo naopak ho menovaný nespáchal.

Najvyšší súd však vzhľadom na žalobcom namietané ust. § 5 a § 6 ods. 3, § 11 a 13 ods. 2 písm. k) zák. č. 502/2001 Z. z. v súlade so závermi krajského súdu ako aj žalovaného poukazuje na to, že citované uznesenie okresného úradu vyšetrovania skutočne nepotvrdilo a ani potvrdiť nemohlo, že v prípade žalobcu nedošlo k porušeniu mu vyplývajúcich povinností z ust. § 42 ods. 2 v spoj. s § 10 ods. 1 a 7 zák. 303/1995 Z. z. Naopak z odôvodnenia tohto uznesenia jednoznačne vyplýva, že samotné rozhodnutie bolo vydané orgánom činným v trestnom konaní, ktorý nemal právomoc vydať meritórne rozhodnutie vo veci viny a trestu fyzickej osoby a ktorý procesným výrokom odložil trestné stíhanie, nakoľko je neprípustné.

Navyše skutočnosť, či jednotlivec v rámci štruktúry príspevkovej organizácie by bol svojou nezákonnou činnosťou priamo zodpovedný, resp. by bol príčinou prečo táto organizácia nesprávne nakladá s prostriedkami tejto organizácie, je v tejto veci celkom irelevantná, nakoľko právne predpisy (najmä zák. č. 303/1995 Z. z.) pri vyhodnocovaní účelu a zákonnosti nakladania s verejnými financiami prihliadajú iba na činnosť jednotlivých subjektov a nie na vzťahy, ktoré sú založené alebo sa odvíjajú od ich vnútornej

štruktúry. Je iba vnútornou vecou a tým aj zodpovednosťou každého subjektu, ktorý čerpá verejné financie, ako si usporiada svoje vnútorné vzťahy, aby zabezpečil plnenie svojich povinností, ktoré mu vyplývajú z nižšie citovaných zákonných ustanovení.

Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 303/1995 Z. z. platného v čase nakladania s peňažnými prostriedkami (1998 až 2001) je možné rozpočtové prostriedky použiť do konca rozpočtového roka, a to len na účely, na ktoré boli určené zákonom o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok alebo určené podľa tohto zákona.

Podľa § 10 ods. 7 zák. č. 303/1995 Z. z. v hore citovanom znení rozpočtové prostriedky sa môžu používať len na určené účely a na krytie nevyhnutných potrieb a opatrení vyplývajúcich z osobitných predpisov. Rozpočtová organizácia a príspevková organizácia sú povinné pri používaní prostriedkov štátneho rozpočtu zachovávať maximálnu hospodárnosť a efektívnosť ich použitia. Rozpočtová organizácia a príspevková organizácia môžu používať peňažné prostriedky, s ktorými disponujú, len na účely, na ktoré sú určené, a na krytie opatrení nevyhnutných na zabezpečenie nerušeného chodu organizácie. Úhrady, na ktoré sa rozpočtová organizácia a príspevková organizácia zaviazujú v bežnom roku, nesmú prekračovať ich rozpočtované výdavky na tento rok.

Podľa § 42 ods. 2 zák. č. 303/1995 Z. z. v hore citovanom znení náklady príspevkovej organizácie na podnikateľskú činnosť musia byť kryté výnosmi z nej. Prostriedky získané touto činnosťou používa príspevková organizácia na skvalitňovanie služieb poskytovaných v oblasti hlavnej činnosti.

Preto pri posudzovaní správnosti aplikácie cit. zákonných ustanovení nedošlo k pochybeniu ani zo strany krajského súdu ani žalovaného, keď vo svetle týchto záverov obnovu konania nepovolili. K zvyšným námietkam a argumentom žalobcu, ktoré sú vo svetle tohto záveru irelevantné, tzn. k nutnosti dokazovaním náležitým spôsobom zistiť skutkový stav v zmysle zásady plnej jurisdikcie, k nesprávnosti názoru krajského súdu o uplatnení nároku na vrátenie neoprávnene použitých prostriedkov od bývalého riaditeľa v trestnoprávnom konaní a tiež k účinku aplikácie ust. § 158 Trestného poriadku na závery predchádzajúceho správneho konania, sa najvyšší súd v zmysle zásady procesnej hospodárnosti nebude vyjadrovať.

Najvyšší súd ako súd odvolací vzhľadom na smerovanie argumentov uplatnených žalobcom v jeho odvolaní uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má formálne

i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca je zodpovedný za hospodárenie so zverenými prostriedkami verejných financií.»

13. K rozsudku najvyššieho súdu a jeho odôvodneniu ústavný súd uvádza, že je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, nie je arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodol tak, že tento potvrdil. Neprislucha ústavnému súdu ďalej rozvíjať alebo podporovať správnosť právnych záverov najvyššieho súdu.

Pre potrebu náležitého odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd iba stručne dodáva:

14. V pôvodnom správnom konaní (v roku 2002) bola sťažovateľovi ako právnickej osobe právoplatným rozhodnutím uložená sankcia za porušenie rozpočtovej disciplíny. V roku 2004 vyšetrovateľ Policajného zboru ako orgán činný v trestnom konaní o trestnom oznámení sťažovateľa na jeho bývalého riaditeľa pre podozrenie z trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a 3 Trestného zákona rozhodol tak, že trestnú vec odložil, pretože trestné stíhanie je z dôvodu premlčania neprípustné. V tom vidí sťažovateľ dôvod na obnovu správneho konania, pričom sa snaží navodiť záver, že subjektom, ktorý mal byť napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov sankcionovaný za porušenie rozpočtovej disciplíny, mal byť bývalý riaditeľ sťažovateľa ako fyzická osoba, a nie sťažovateľ ako právnická osoba.

Takýto pohľad na vec však nemôže obstať, keďže nemá žiaden právny základ. Predovšetkým predmetné rozhodnutie vyšetrovateľa nie je, a v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) ani nemôže byť, rozhodnutím o vine bývalého riaditeľa sťažovateľa, o ktorej by mohol rozhodnúť len nezávislý súd (čl. 50 ods. 1 ústavy). Rovnako (a čo je podstatne dôležitejšie) takéto rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní je vo vzťahu

k sankcionovaniu porušenia rozpočtovej disciplíny rozpočtovou organizáciou alebo príspevkovou organizáciou právne úplne irelevantné.

Subjektom, ktorému sa prostriedky štátneho rozpočtu poskytujú, je konkrétna rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia. Preto aj v prípade porušenia rozpočtovej disciplíny je to vždy táto organizácia ako právnická osoba, s ktorou správa finančnej kontroly koná ako s účastníkom správneho konania a ktorej v zákonom ustanovených prípadoch uloží zákonnú sankciu.

Spájanie zodpovednosti za porušenie rozpočtovej disciplíny organizácie a prípadnou trestnou zodpovednosťou jej riaditeľa je spájaním nespojitelného a zamieňaním nezameniteľného. Každá právna zodpovednosť má svoje zákonné predpoklady, ktorých naplnenie sa môže skúmať v rôznych druhoch právnych procesov. Ani prípadné právoplatné rozhodnutie súdu o vine štatutárneho orgánu právnickej osoby hospodáriacej s prostriedkami štátneho rozpočtu z konkrétneho trestného činu (k čomu v prípade bývalého riaditeľa sťažovateľa ani nedošlo) nemôže viesť k „presunu“ právnej zodpovednosti za porušenie rozpočtovej disciplíny z právnickej osoby na jej štatutárny orgán.

V prípade sťažovateľa preto neostáva ústavnému súdu iné než konštatovať, že jeho úvahy smerujúce k zamieňaniu dvoch rôznych druhov právnej zodpovednosti sú v platnom právnom prostredí Slovenskej republiky neprijateľné a vylúčené.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo

IV. ÚS 136/05). Preto ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2009